

Αριθμός 1967/2006

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές : Δημήτριο Λοβέρδο, Αντιπρόεδρο, Βασίλειο Ρήγα, Γεώργιο Καλαμίδα, Δημήτριο Κανελλόπουλο και Χαράλαμπο Παπαηλιού, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 6 Νοεμβρίου 2006, με την παρουσία και της Γραμματέως Ελένης Γιαννέλη, για να δικάσει μεταξύ :

Των αναιρεσιόντων : 1) Ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία ".... Ο.Ε." και διακριτικό τίτλο ".....", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2)... και 3)... . Εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους Σπυριδούλα Λιόση και Φώτιο Κρεμμύδα, οι οποίοι δήλωσαν ότι η 1η αναιρεσείουσα μετατράπηκε σε Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία "....." και διακριτικό τίτλο ".....".

Της αναιρεσίβλητης : , η οποία παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Αναστάσιο Παναγιώτου.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 21-5-1998 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις : 7768/1999 οριστική του ίδιου δικαστηρίου και 8138/2000 προδικαστική, 7291/2004 οριστική του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση των παραπάνω εφετειακών αποφάσεων ζητούν οι αναιρεσιόντες με την από 6 Δεκεμβρίου 2004 αίτησή τους. Κατά τη συζήτηση της αιτήσεως αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Δημήτριος Κανελλόπουλος ανέγνωσε την από 23 Οκτωβρίου 2006 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της υπό κρίση αιτήσεως. Οι πληρεξούσιοι των αναιρεσιόντων ζήτησαν την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος της αναιρεσίβλητης την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Κατά το άρθρο 33 παρ. 1 του ν. 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", η αμοιβή, που οφείλει να καταβάλει ο εκδότης έντυπης έκδοσης στο δημιουργό για την αναπαραγωγή και τη θέση σε κυκλοφορία του έργου ή αντιτύπων αυτού, συμφωνείται σε ορισμένο ποσοστό επί της λιανικής τιμής πώλησης όλων των πωλούμενων αντιτύπων. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι, με τη σύμβαση έντυπης έκδοσης, ο εκδότης αναλαμβάνει με δικά του έξοδα και για λογαριασμό του την υποχρέωση να αναπαραγάγει και να θέσει σε κυκλοφορία το έργο ή αντιτύπων του ενός συγγραφέα, έναντι συμφωνούμενης ποσοστιαίας αμοιβής, την οποία οφείλει να καταβάλει σ' αυτόν, ο τελευταίος δε αναλαμβάνει την υποχρέωση να παραδώσει στον εκδότη το έργο αυτό, κατά τρόπο που θα καθιστά δυνατή την αναπαραγωγή του και τη θέση του σε κυκλοφορία στην αγορά. Ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αμοιβής λαμβάνεται η λιανική τιμή πώλησης όλων των πωλούμενων αντιτύπων, το ύψος δε του ποσοστού αυτού καθορίζεται ελεύθερα από τα συμβαλλόμενα μέρη, εκτός αν η σύμβαση έντυπης έκδοσης αφορά έργα που αναφέρονται στο εδάφιο 2 της παρ/φου 1 του πιο πάνω άρθρου 33 (λογοτεχνικά, θεατρικά, ταξιδιωτικά έργα, βιογραφίες), οπότε η αμοιβή που οφείλει να καταβάλλει ο εκδότης στο δημιουργό, μετά την πώληση των χιλίων (1000) αντιτύπων δεν μπορεί να είναι μικρότερη από το 10% επί της τιμής λιανικής πώλησης όλων των πωλούμενων αντιτύπων. Θεσπίζεται δηλαδή στις περιπτώσεις αυτές κατώτατο όριο αμοιβής. Κατ' εξαίρεση όμως όλων τούτων, αν συντρέχει κάποια από τις περιπτώσεις που ορίζονται στην παράγραφο 2 του πιο πάνω άρθρου 33, στις οποίες περιλαμβάνονται και σχολικά βιβλία και βοηθήματα, εκπαιδευτικό υλικό και μη λογοτεχνικά εικονογραφημένα παιδικά βιβλία, η αμοιβή του δημιουργού

μπορεί να συμφωνηθεί σε ορισμένο ποσό. Εξάλλου, συμφωνία για όλους τους ουσιώδεις συμβατικούς όρους αμφοτεροβαρούς σύμβασης, υφίσταται όχι μόνο όταν καθορίστηκαν επακριβώς οι εκατέρωθεν παροχές, αλλά και όταν, για κάποια από αυτές, συμφωνήθηκε όχι επακριβώς καθορισμένη, αλλά να είναι οριστή (Ολ ΑΠ 1381/1983, ΑΠ 509/1979). Επομένως, στην περίπτωση που η σύμβαση έντυπης έκδοσης αφορά έργα που εμπίπτουν στις εξαιρέσεις της παραγράφου 2 του πιο πάνω άρθρου 33 και ο εκδότης, βάσει της συμφωνίας του με το δημιουργό (το συγγραφέα), ανέλαβε την υποχρέωση να καταβάλει αμοιβή σ' αυτόν, ως αντιπαροχή, για το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου που του παραχώρησε ο τελευταίος, χωρίς όμως αυτοί να καθορίσουν και το ύψος της εν λόγω αμοιβής, το ποσό της οποίας επιφυλάχθηκαν να ορίσουν με μεταγενέστερη συμφωνία τους, χωρίς να εξαρτηθεί από αυτήν η δεσμευτικότητα της σύμβασης, τότε τα συμβαλλόμενα μέρη εκφράζουν σαφή βούληση για καταβολή αμοιβής. Άρα, στην περίπτωση αυτήν η σύμβαση έντυπης έκδοσης είναι καταρτισμένη και η αοριστία συνίσταται μόνο ως προς το ποσό της αμοιβής, το οποίο δεν είναι μεν επαρκώς ορισμένο, αλλά είναι οριστό. Έτσι αν ο υπόχρεος για την καταβολή της αμοιβής εκδότης αρνείται να συμπράξει με το συγγραφέα, προκειμένου με μεταγενέστερη συμφωνία τους να προσδιορίσουν το ύψος της οφειλόμενης αμοιβής, ο τελευταίος έχει το δικαίωμα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 379 ΑΚ και βάσει της προαναφερόμενης διάταξης του άρθρου 33 παρ. 2 του ν. 2121/93, η οποία, για τις κατηγορίες που η ίδια ορίζει, δεν θέτει κατώτατο ή ανώτατο όριο, να καθορίσει αυτός το ύψος της αμοιβής του, κατά δίκαιη κρίση, η οποία υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο, κατά τις διατάξεις του άρθρου 371 ΑΚ. Δηλαδή, ο προσδιορισμός της αμοιβής γίνεται από το δικαστήριο, αν δεν έγινε κατά δίκαιη κρίση από τον δικαιούμενο ή αν αυτός βραδύνει (πρβλ. Ολ. ΑΠ 32/83, ΑΠ 1344/2000, 351/96, 36/91, 1179/86). Η δίκαιη κρίση σχηματίζεται με βάση την ιδιομορφία και το σκοπό της συγκεκριμένης σύμβασης, αλλά και με αξιολογικά κριτήρια, τα οποία είναι αυτά που αναφέρονται στα άρθρα 200, 288 και 281 ΑΚ, δηλαδή σύμφωνα με τις νομοθετικά και περισσότερο νομολογιακά επεξεργασμένες αρχές της καλής πίστης και των χρηστών ηθών, χωρίς όμως να είναι ανάγκη να αναλύονται και να εξειδικεύονται οι αρχές αυτές. Εξάλλου, η νομική αοριστία της αγωγής, η οποία αναφέρεται στην επάρκεια ή μη των περιστατικών που επικαλείται ο ενάγων, για την εφαρμογή ορισμένου κανόνα δικαίου που διέπει τη δημιουργική, κατά τους ισχυρισμούς του, της αγωγικής αξιωσής του έννομη σχέση, ελέγχεται ως παράβαση από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, εφόσον το δικαστήριο αξιωσε περισσότερα ή αρκεότερη σε λιγότερα στοιχεία από αυτά που απαιτεί ο νόμος. Η αοριστία της αγωγής, η οποία αφορά την αναγραφή με πληρότητα στο δικόγραφο της των περιστατικών που αποτελούν προϋπόθεση της εφαρμογής του κανόνα δικαίου, στον οποίο θεμελιώνεται το αίτημά της, ελέγχεται ως παράβαση από τους αριθμούς 8 και 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Συνακόλουθα προς τα προαναφερόμενα, η αγωγή, με την οποία ο δημιουργός - συγγραφέας σχολικών βιβλίων ή βοηθημάτων και έργων γενικώς από εκείνα που αναφέρονται στην παρ/φο 2 του άρθρου 33 του ν. 2121/1993 ζητεί να υποχρεωθεί ο εκδότης, για την, βάσει της σύμβασής τους, αναπαραγωγή και θέση σε κυκλοφορία τέτοιων έργων του, να του καταβάλει την οφειλόμενη αμοιβή του, για να είναι ορισμένη, όπως απαιτεί το άρθρο 216 ΚΠολΔ, πρέπει να αναφέρονται σ' αυτή με πληρότητα τα κύρια στοιχεία της παραπάνω σύμβασης, ήτοι το έργο που αυτός συνέγραψε και του οποίου την αναπαραγωγή και θέση σε κυκλοφορία ανέλαβε ο εναγόμενος εκδότης, την αμοιβή που συμφωνήθηκε ή, για την περίπτωση, κατά τα προεκτιθέμενα, που δεν είχε καθοριστεί το ύψος της αντιπαροχής αυτής, οφείλεται κατά δίκαιη κρίση, καθώς και τον αριθμό των πωληθέντων αντιτύπων, εφόσον η αμοιβή συνέχεται με την εν λόγω ποσότητα. Στη δεύτερη περίπτωση (του μη αρχικού καθορισμού του ύψους της αμοιβής), ο από τον ενάγοντα προσδιορισμός στην αγωγή του αξιούμενου ποσού αμοιβής, ως του γινομένου του πολλαπλασιασμού του κατά δίκαιη κρίση προσδιοριζόμενου ποσοστού επί "τη μέση χονδρική τιμή" πώλησης των παραχθέντων και πωληθέντων από τον εκδότη αντιτύπων, πληροί τις προϋποθέσεις, που απαιτεί το άρθρο 216 ΚΠολΔ, για το ορισμένο της αγωγής, αφού παρέχει στο μεν δικαστήριο τη δυνατότητα να ελέγξει την, βάσει της σύμβασης και του εφαρμοσθέντος κανόνα δικαίου, ύπαρξη δικαιώματος αμοιβής του ενάγοντος και το ύψος της, που εξάγεται από τον άνω προσδιορισμό, στον δε εναγόμενο τη δυνατότητα να αμυνθεί, αντικρούοντας τον αγωγικό ισχυρισμό, ότι η οφειλόμενη σ' αυτόν αμοιβή ανταποκρίνεται στην πιο πάνω σχέση. Στην ένδικη από 21-5-1998 αγωγή, όπως το περιεχόμενό

της επιτρεπτός εκτιμάται από τον 'Αρειο Πάγο (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ), η ενάγουσα και ήδη αναιρεσίβλητη εκθέτει, ότι, καταγόμενη από τη Ν. Αφρική και με πανεπιστημιακές σπουδές στην αγγλική γλώσσα, το έτος 1991 συμφώνησε προφορικά με τους δεύτερο και τρίτη από τους εναγομένους, οι οποίοι είναι ομόρρυθμα μέλη και διαχειριστές της πρώτης εναγόμενης εταιρίας (ήδη τρεις αναιρεσεύοντες) και με την ιδιότητά τους ως νόμιμων εκπροσώπων της εταιρίας αυτής, η οποία ασκεί εκδοτική επιχείρηση ξένων βιβλίων, να συγγράψει αυτή στην αγγλική γλώσσα, πρωτότυπα βιβλία για την εκμάθηση της γλώσσας αυτής, που θα κάλυπταν όλα τα στάδια διδασκαλίας, ήτοι για αρχάριους μαθητές μέχρι το ανώτερο στάδιο γνώσης, τα οποία η πρώτη εναγομένη με δικά της έξοδα και για δικό της λογαριασμό θα εξέδιδε και θα έθετε σε κυκλοφορία, ότι για την αναπαραγωγή και τη θέση σε κυκλοφορία των βιβλίων της αυτών, η πρώτη εναγομένη, κατά τη συμφωνία τους, θα κατέβαλε σ' αυτήν αμοιβή, την οποία όμως, λόγω των φιλικών τους σχέσεων, δεν προσδιόρισαν σε συγκεκριμένο ποσοστό ή χρηματικό ποσό, αλλά επιφυλάχθηκαν να ρυθμίσουν στο μέλλον, ότι στα πλαίσια της εν λόγω συμφωνίας τους, κατά το χρονικό διάστημα από το έτος 1991 έως το 1996, αυτή συνέγραψε σταδιακά και η εναγόμενη εταιρία εξέδωσε και έθεσε σε κυκλοφορία τα προσδιοριζόμενα με τους τίτλους τους 14 βιβλία εκμάθησης της αγγλικής γλώσσας, τα οποία και εγκρίθηκαν από το Υπουργείο Παιδείας, προκειμένου να αποτελέσουν διδακτικά βιβλία των μαθητών των γυμνασίων, ότι παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις της, οι εκπρόσωποι της πρώτης εναγομένης ανέβαλαν με διάφορες προφάσεις την κατάρτιση γραπτής συμφωνίας σε σχέση με "τα συγγραφικά της δικαιώματα", από τα οποία της κατέβαλαν 1.000.000 δρχ. το έτος 1995 και 1.500.000 δρχ. το 1996, ότι δολίως και με διάφορα προσχήματα της απέκρυπταν τον πραγματικό αριθμό των κυκλοφορούντων αντιτύπων των άνω βιβλίων, ότι περί τα μέσα του 1997, όταν και πάλι τους όχλησε για το ίδιο ζήτημα, της δήλωσαν ότι καταγγέλλουν τόσο την εργασιακή της σχέση όσο και τη συμφωνία για τη συγγραφή από μέρους της και έκδοση από την πρώτη εναγομένη μελλοντικών βιβλίων, επί πλέον δε αμφισβήτησαν την ιδιότητά της ως συγγραφέα των παραπάνω βιβλίων που εκδόθηκαν, ότι ενόψει όλων αυτών των περιστατικών, αυτή (ενάγουσα) κατάγγειλε την άτυπη σύμβαση κατά το μέρος που αφορούσε την μελλοντική αναπαραγωγή (νέες εκδόσεις) και διάθεση στην κυκλοφορία των προαναφερόμενων βιβλίων, ότι η εναγόμενη εταιρία, τα έτη 1993, 1994, 1995, 1996 και 1997, πούλησε "περί" τα 50.000, 80.000, 100.000, 150.000 και 200.000 αντίτυπα των πιο πάνω βιβλίων, αντιστοίχως κατ' έτος, διευκρινίζοντας στη συνέχεια ότι συνολικά πούλησε "άνω" των 580.000 αντιτύπων, ότι η τιμή λιανικής πώλησεως καθενός βιβλίου, σε ολόκληρο το προαναφερόμενο διάστημα, υπερέβαινε τις 4.000 δρχ., το δε συνηθισμένο στις συναλλαγές, άλλως εύλογο ύψος του ποσοστού, που δικαιούται ο δημιουργός παρόμοιων βιβλίων, είτε ληφθεί ως βάση η λιανική τιμή πώλησεως του κάθε αντιτύπου, είτε η χονδρική, ανέρχεται σε 10%, με συνέπεια η αμοιβή του πνευματικού δημιουργού των συγκεκριμένων βιβλίων, υπολογιζόμενη με το άνω ποσοστό επί της λιανικής τιμής πώλησεως κάθε αντιτύπου, να ανέρχεται στο ποσό των 232.000.000 δρχ. ($580.000 \times 4.000 \times 10\%$), αλλά δεδομένου ότι η πρώτη εναγομένη διέθεσε τα εν λόγω βιβλία στη χονδρική πώληση, με "μέσο όρο" χονδρικής τιμής πώλησης κάθε αντιτύπου σε όλο το ίδιο πιο πάνω διάστημα 2.000 δρχ., αυτή αποκόμισε σε μεικτά έσοδα 1.160.000.000 δρχ. (580.000×2.000), και έτσι η συνηθισμένη στις συναλλαγές άλλως εύλογη αμοιβή της, υπολογιζόμενη με ποσοστό 10% επί της παραπάνω χονδρικής τιμής πώλησεως κάθε αντιτύπου, και αφού αφαιρεθεί ποσό 16.000.000 δρχ. που αναλογεί στην αμοιβή που δικαιούνται τα προαναφερόμενα τρίτα πρόσωπα (φωτογράφοι, σκιτσογράφοι κλπ.) που συνέβαλαν κάτω όμως από την πνευματική της διεύθυνση και συντονισμό, (κατά τα προεκτεθέντα) στη δημιουργία των βιβλίων, ανέρχεται για το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα (1993 έως 1997), στο συνολικό ποσό των 100.000.000 δραχμών ($16.000.000.000 \times 10\% = 1.600.000.000 - 16.000.000 = 1.584.000.000$), από το οποίο η εναγομένη της οφείλει, μετά τις καταβολές των 2.500.000 δρχ. για τις οποίες έγινε λόγος παραπάνω, το ποσό των 97.500.000 δρχ., την καταβολή του οποίου και ζήτησε με την αγωγή αυτή. Με το πιο πάνω περιεχόμενο, η ένδικη αγωγή περιέχει με πληρότητα όλα τα περιστατικά που αποτελούν προϋπόθεση για την εφαρμογή των διατάξεων που αναφέρονται στη νομική σκέψη, στις οποίες θεμελιώνεται το αίτημά της. Ειδικότερα η ενάγουσα αναφέρει στην αγωγή της τα βιβλία που η ίδια συνέγραψε στην αγγλική γλώσσα, τη σύμβαση έντυπης έκδοσής τους που

συνήψε με την πρώτη εναγομένη, τη συνομολόγηση αντίστοιχης αμοιβής της, το ποσό της οποίας, λόγω των φιλικών τους σχέσεων, δεν όρισαν εξυπαρχής, αλλά επιφυλάχθηκαν να το προσδιορίσουν με μελλοντική τους συμφωνία και την άρνηση τελικώς της πρώτης εναγομένης να στέρξει σε μια τέτοια συμφωνία, τον αριθμό των αντιτύπων που πωλήθηκαν κατ' έτος και κατά τα έτη 1993, 1994, 1995, 1996 και 1997, την τιμή χονδρικής και λιανικής πώλησης κάθε αντιτύπου, καθώς και το ποσοστό της δικής της συμβολής και των λοιπών συνδημιουργών στη συγγραφή των βιβλίων, όπως απαιτεί το άρθρο 33 παρ. 3 του ν. 2121/93 και δεν ήταν απαραίτητο για την πληρότητα της αγωγής, όπως αντιθέτως διατείνονται οι αναιρεσείοντες με τον πιο κάτω λόγο αναίρεσης, να αναφέρεται σ' αυτήν, πόσα και ποια αντίτυπα από κάθε βιβλίο πωλήθηκαν κατ' έτος, ποια ήταν η τιμή κάθε βιβλίου, από τα αναφερόμενα στην αγωγή ότι τα συνέγραψε η αναιρεσίβλητη και η κατ' έτος διακύμανση της τιμής τους, ούτε να γίνεται επίκληση συγκεκριμένων αξιολογικών κριτηρίων, προκειμένου το Δικαστήριο, εφόσον ήθελε κριθεί ότι είχε συμφωνηθεί αμοιβή, να προσδιορίσει το ίδιο, βάσει των άρθρων 200, 281 και 288 ΑΚ, το ποσό της οφειλόμενης αμοιβής. Επομένως το Εφετείο ορθώς έκρινε, με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις του (μη οριστική και οριστική), ως ορισμένη και παραδεκτή την αγωγή και γιαυτό ο πρώτος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο και με τη ρητή επίκληση αναιρετικής πλημμέλειας από τον αριθμό 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, οι αναιρεσείοντες, υπό τις προαναφερόμενες αντίστοιχες αιτιάσεις, προβάλλουν ότι το Εφετείο παρά το νόμο δεν κήρυξε ακυρότητα και απαράδεκτο της αγωγής, λόγω αοριστίας της, την οποία με ένσταση είχαν προτείνει σ' αυτό, είναι αβάσιμος.

II. Ο κατά το άρθρο 371 του ΑΚ προσδιορισμός της παροχής που γίνεται με δίκαιη κρίση από το δικαστήριο της ουσίας, δεν ισοδυναμεί με τη θέση, από τη σχετική απόφαση του δικαστηρίου, γενικής φύσεως νομικών κατευθύνσεων που μπορούν να έχουν σημασία σε πολλές περιπτώσεις, αφού ο προσδιορισμός αυτός της παροχής, που έχει διαπλαστικό χαρακτήρα, περιορίζεται μεταξύ των διαδίκων και αφορά τη συγκεκριμένη διαφορά. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η άνω ενέργεια του δικαστηρίου δεν συνδέεται με την υπαγωγή τού, από την ανέλεγκτη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, προκύπτοντος πορίσματος του δικαστηρίου της ουσίας σε αόριστη νομική έννοια ή κανόνα δικαίου, ώστε να είναι νοητή εσφαλμένη του νόμου εφαρμογή, αλλά το δικαστήριο, προβαίνοντας σε εκτίμηση πραγμάτων, εκφέρει κρίση συμπίπτουσα με την εκτίμηση αυτή. Έτσι η κρίση του στο ζήτημα ποια είναι η κατά δίκαιη κρίση παροχή, ως σχηματιζόμενη αμέσως από την εκτίμηση των γεγονότων συγκεκριμένης καταστάσεως μη επαναλήψιμης, δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου (Ολομ. ΑΠ 678/77, ΑΠ 1338/91). Περαιτέρω, το δικαστήριο της ουσίας, όταν εφαρμόζει τα άρθρα 200 και 288 ΑΚ, όπως αναφέρθηκε και σε προηγούμενη σκέψη, δεν είναι ανάγκη να αναλύσει και εξειδικεύσει τις αρχές της καλής πίστης ή τα συναλλακτικά ήθη και δεν δεσμεύεται στην κρίση του από τους ισχυρισμούς των διαδίκων, αρκεί το πόρισμα στο οποίο κατέληξε να είναι σύμφωνο με τις αρχές αυτές. Τέλος, ο από το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ λόγος αναιρέσεως ιδρύεται, όταν δεν προκύπτουν επαρκώς από τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης τα περιστατικά που είναι αναγκαία στη συγκεκριμένη περίπτωση για την κρίση του δικαστηρίου περί της συνδρομής των νόμιμων όρων και προϋποθέσεων της διάταξης που εφαρμόστηκε ή περί της μη συνδρομής τούτων, η οποία αποκλείει την εφαρμογή της, καθώς και όταν η απόφαση έχει ανεπαρκείς ή αντιφατικές αιτιολογίες σχετικά με τον χαρακτηρισμό των περιστατικών που έγιναν δεκτά και έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, όχι δε όταν υφίστανται ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα στην ανάλυση, στάθμιση και αιτιολόγηση του πορίσματος που έχει εξαχθεί από αυτές, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται σαφώς (Ολ. ΑΠ 1/1999, Ολ. ΑΠ 24/1992). Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχτηκε, ύστερα από ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων, τα ακόλουθα : Η ενάγουσα κατάγεται από τη Ν. Αφρική, όπου επίσημη γλώσσα των υπηκόων της είναι η αγγλική. Η ίδια κατέχει αποδεικτικούς τίτλους σπουδών στην αγγλική φιλολογία και την παιδαγωγική. Είναι μόνιμη κάτοικος της Ελλάδος, τουλάχιστον από το 1981, όταν προσλήφθηκε με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ως καθηγήτρια της αγγλικής γλώσσας στο φροντιστήριο της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία "... Ο.Ε.", που δεν είναι διάδικος στην παρούσα δίκη, μέλη της, όμως, είναι οι δεύτερος

και τρίτη των εναγομένων, οι οποίοι είναι επίσης μέλη και νόμιμοι εκπρόσωποι της πρώτης τούτων. Η εργατικότητα, η εκπαιδευτική ικανότητα και η επαγγελματική ευσυνειδησία, που επέδειξε η ενάγουσα, την κατέστησαν σχεδόν από την αρχή στέλεχος του φροντιστηρίου, ενώ από το 1984 ανέλαβε, παράλληλα με το διδακτικό της έργο, και τα έργα της διευθύνουσας σπουδών. Η εκτίμηση των δευτέρου και τρίτης των εναγομένων προς το πρόσωπο της ενάγουσας ήταν τέτοια, ώστε η επαγγελματική συνεργασία τους προσέλαβε κοινωνικότερο χαρακτήρα με την παράσταση των τελευταίων στο γάμο της, ως παρανύμφων. Η περί την ελληνική γλώσσα εγκράτειά της ήταν εξαιρετική, έτσι, άλλωστε, εξηγείται και η ανάθεση των καθηκόντων της διευθύνουσας σπουδών, διότι διαφορετικά δεν θα μπορούσε να ανταποκριθεί στα έργα της, που συνίσταντο, πλην άλλων, στο συντονισμό των υπόλοιπων καθηγητών, στο σχεδιασμό των μαθημάτων, στην παροχή οδηγιών αναφορικά με τη διδασκτέα ύλη, στην παρακολούθηση της προόδου των μαθητών, στην αλληλογραφία με διάφορες δημόσιες υπηρεσίες και τρίτους, έργα για τη διεκπεραίωση των οποίων ανάλωνε σχεδόν όλο τον εργάσιμο χρόνο της, πρωί και απόγευμα. Το 1991, κατόπιν της αλλαγής του συστήματος των εξετάσεων στα μαθήματα της αγγλικής γλώσσας, αποφασίσθηκε η έκδοση και εκμετάλλευση βιβλίων, που να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του νέου συστήματος. Ειδικότερα το 1991 η ενάγουσα και η πρώτη των εναγομένων, εκδοτική εταιρία, συνήψαν σύμβαση, δυνάμει της οποίας ανέλαβαν, η πρώτη μεν να συγγράψει στην αγγλική γλώσσα πρωτότυπα βιβλία, προς χρήση των ενδιαφερομένων για την εκμάθηση της αγγλικής γλώσσας, με σκοπό την αναπαραγωγή και τη θέση τους σε κυκλοφορία, η εκδοτική δε εταιρία να εκδώσει και εκμεταλλευθεί με δικά της έξοδα τα νέα βιβλία, έναντι αμοιβής της ενάγουσας για τη μεταβίβαση του δικαιώματος εκμεταλλεύσεως των έργων της. Η σύμβαση, κατά τη βούληση των συμβληθέντων, ήταν αόριστης διάρκειας, ενώ περαιτέρω είχε συμφωνηθεί ρητώς αμοιβή της ενάγουσας, ως αντάλλαγμα της παραχώρησης του δικαιώματος εκμεταλλεύσεως των βιβλίων. Λόγω, όμως, των σχέσεων των διαδίκων, όπως αυτές περιγράφηκαν ανωτέρω, δεν όρισαν εξυπαρχής το ποσόν της αμοιβής, αλλά επιφυλάχθηκαν να το προσδιορίσουν μελλοντικά. Σε εκτέλεση της συμβάσεως η ενάγουσα έγραψε τα κατωτέρω βιβλία: (Αναφέρονται 13 τίτλοι βιβλίων) Από τα ανωτέρω δεκατρία (13) βιβλία, τα πέντε πρώτα συγγράφηκαν και κυκλοφόρησαν κατά τα έτη 1991-1995 και δεν κυκλοφορούν πλέον, ενώ τα υπόλοιπα κυκλοφόρησαν κατά τα έτη 1994 - 1996 και εξακολουθούν να κυκλοφορούν. Τα βιβλία περιέχουν κείμενα, ευρηματικούς και έξυπνους διαλόγους, μικρές ιστορίες, ερωταποκρίσεις, σκίτσα και φωτογραφίες που συσχετίζονται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να αποτελούν ενιαίο όλο. Σε όλα τα βιβλία αυτά η ενάγουσα είχε την πρωτοβουλία και την κυριαρχική επιμέλεια για τη συγγραφή των κειμένων, των διαλόγων, των ερωταποκρίσεων, την εξεύρεση των φωτογραφιών και τον πρόχειρο, χειρόγραφο από αυτήν, σχεδιασμό των σκίτσων, τη συσχέτισή τους με τα κείμενα, την οργανική σύνδεση των μερών των βιβλίων και την εν γένει πνευματική διεύθυνση των εργασιών, μέχρι του σημείου της παράδοσής τους στην πρώτη εναγομένη, για την, διά του πολλαπλασιασμού, αναπαραγωγή τους. Η πρώτη των εναγομένων, σε εκτέλεση της σύμβασης αυτής, εξέδωσε και έθεσε σε κυκλοφορία τα ανωτέρω βιβλία, που αποτελούν πνευματικά δημιουργήματα της ενάγουσας. Η τελευταία, από το 1991 έως το καλοκαίρι του 1997, κατ' επανάληψη προσκάλεσε την πρώτη εναγομένη να προσδιορίσουν την αμοιβή της. Η εναγομένη, μολονότι δεν αρνούνταν την υποχρέωσή της για καταβολή αμοιβής, με διάφορες, κατά καιρούς, προφάσεις, ανέβαλλε τον καθορισμό της για ευθετότερο χρόνο, όταν αποσβεστούν τα έξοδα της έκδοσης των βιβλίων, όπως έλεγε. Το καλοκαίρι του 1997, όταν η ενάγουσα απαίτησε ανυποχώρητα τον άμεσο καθορισμό και την καταβολή της αμοιβής της, οι δεύτερος και τρίτη των εναγομένων κατάγγειλαν, ως εκπρόσωποι της εταιρίας "... Ο.Ε.", τη συνδέουσα αυτήν και την ενάγουσα σύμβαση, δυνάμει της οποίας η τελευταία παρείχε την εργασία της, ως καθηγήτρια αγγλικών και ως διευθύνουσα σπουδών. Παράλληλα, αμφισβήτησαν την ιδιότητα της ενάγουσας ως πνευματικού δημιουργού των βιβλίων και αρνήθηκαν την πληρωμή αμοιβής. Κατόπιν αυτών, η ενάγουσα, την ίδια εποχή, κατάγγειλε την παραπάνω σύμβαση εκμετάλλευσης των βιβλίων, η οποία έτσι έληξε, η καταγγελία δε έγινε για τους προαναφερόμενους λόγους, που συνιστούν, κατ' ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 672 και 766 ΑΚ, σπουδαίο λόγο προς καταγγελία. Στη συνέχεια το Εφετείο, αναφορικά με τον αριθμό των πωληθέντων βιβλίων, την τιμή πώλησής τους και την αμοιβή της ενάγουσας, δέχτηκε και τα

ακόλουθα. Η διάσπρωση και η δομική οργάνωση των βιβλίων και η καθόλου αντιληπτική ολότητά τους κατέστησε αυτά πολύτιμο βοήθημα των μαθητών, μεταξύ των οποίων είχαν πολύ ευρεία απήχηση και κυκλοφόρησαν σε όλη την Ελλάδα. Η διάδοση των βιβλίων αυτών ενισχύθηκε και από το γεγονός, ότι μερικά από αυτά είχαν εγκριθεί από το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, ως ελεύθερα βοηθήματα του μαθήματος της αγγλικής γλώσσας του ενιαίου λυκείου και περιλήφθηκαν στον σχετικό πίνακα, που τούτο είχε αποστείλει στις νομαρχίες του κράτους, τις διευθύνσεις και τα γραφεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και τους σχολικούς συμβούλους του αρμόδιου κλάδου. Οι μάρτυρες αποδείξεως καταθέτουν, όπως οι ίδιοι εκτιμούν, ότι ο αριθμός των αντιτύπων των βιβλίων γενικώς που πωλήθηκαν ανέρχεται σε 500.000 - 600.000. Την εκτίμησή τους αυτή στηρίζουν στην προαναφερθείσα ευρύτατη απήχηση των βιβλίων και στην διαμέσου της εφημερίδας της πρώτης εναγομένης παρεχόμενη πληροφορία ότι τα βιβλία χρησιμοποιούνται από 200.000 μαθητές σε όλη την Ελλάδα, άρα υποθέτουν, από τρία βιβλία, που πρέπει να αγόρασε κάθε μαθητής, τα πωληθέντα βιβλία ανέρχονται σε 500.000 - 600.000. Η εκτίμηση, όμως, αυτή των μαρτύρων αναφέρεται σε πωληθέντα γενικώς βιβλία της συγγραφέως ενάγουσας, ενώ το κρίσιμο, κατά την αγωγή, είναι τα πωληθέντα βιβλία κατά τα έτη 1993-1997. Η πρώτη μάρτυρας ανταποδείξεως, εξάλλου, καταθέτει ότι η ίδια δεν γνωρίζει τον αριθμό των πωληθέντων αντιτύπων των βιβλίων και ότι ο αναφερόμενος αριθμός των μαθητών στην ως άνω εφημερίδα "μπορεί να είναι αληθής, αλλά μπορεί να είναι και για διαφημιστικούς λόγους", ενώ η δεύτερη μάρτυρας καταθέτει ότι έχουν πωληθεί 135.000 αντίτυπα, αξίας 230.000.000 δραχμών, χωρίς να αφαιρεί την αξία των βιβλίων που τελικώς δεν διατέθηκαν και επιστράφηκαν και την οποία υπολογίζει σε ποσοστό 25-30%. Η κατάθεση της μάρτυρος αυτής συμπορεύεται με τον ισχυρισμό των εναγομένων, κατά τον οποίο οι πωλήσεις, κατά τον κρίσιμο χρόνο, απέφεραν έσοδα 237.275.904 δραχμές. Οι εναγόμενοι προς ενίσχυση του ισχυρισμού τους αυτού, προσκομίζουν σχετικές καταστάσεις, κατά τις οποίες πωλήθηκαν 137.157 αντίτυπα, δεν αποδεικνύεται, όμως η ακρίβεια αυτών. Όπως, όμως, προαναφέρθηκε, τα εκδοθέντα βιβλία είχαν ευρύτατη απήχηση και κυκλοφορούσαν και στα πλέον ακραία σημεία της Ελλάδος. Περαιτέρω, η αποδοχή των βιβλίων εκ μέρους της αγοράς αποτέλεσε το έναυσμα της εκδοτικής δραστηριότητας των εναγομένων, η οποία υπήρξε σημαντική. Κατ' ακολουθίαν όλων αυτών, συνεχίζει το Εφετείο, με βάση τούς κανόνες της λογικής και της κοινής πείρας, το σύνολο των πωληθέντων βιβλίων ανέρχεται σε 250.000 αντίτυπα. Η πρώτη εναγομένη διέθεσε τα εν λόγω βιβλία χονδρικώς, έναντι αμοιβής 2.000 δραχμών το καθένα και συνεπώς το συνολικώς επιτευχθέν τίμημα ανήλθε σε 500.000.000 δραχμές. Οι διάδικοι, όπως προαναφέρθηκε, κατά τη σύναψη της συμβάσεως, είχαν επιφυλαχθεί να καθορίσουν την αμοιβή της ενάγουσας, από την κυκλοφορία των βιβλίων της. Με βάση το χρόνο απασχόλησης της ενάγουσας για τη συγγραφή των βιβλίων, η οποία, όπως αποδείχθηκε, εργαζόταν μετά το πέρας της εργασίας της στο φροντιστήριο, κατά τις νυχτερινές ώρες και τις ημέρες αργιών, και την πνευματική της συνεισφορά, η αμοιβή την οποία, ως συγγραφέας δικαιούται, και η οποία είναι συνηθισμένη στις εκδοτικές συναλλαγές, ανέρχεται σε 50.000.000 δραχμές. Σε κάθε περίπτωση η αμοιβή αυτή ενόψει των ανωτέρω κριτηρίων είναι εύλογη. Έναντι της αμοιβής αυτής η ενάγουσα έλαβε 1.500.000 δραχμές με βάση την από 3-11-1996 απόδειξη της πρώτης εναγομένης. Επίσης η ενάγουσα έλαβε για την ίδια αιτία 1.000.000 δραχμές, όπως η ίδια ομολογεί και προαφαιρεί από το διεκδικούμενο ποσό της αμοιβής της. Επομένως η υπολειπόμενη αξίωση της ενάγουσας, που παριστά την αμοιβή της, ανέρχεται σε 47.500.000 δραχμές, ή 139.398,40 ευρώ. Το ποσό αυτό, κατέληξε το Εφετείο, πρέπει να πληρώσουν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον, ως ενεχόμενοι από τη σύμβαση. Με το δεύτερο λόγο της αναίρεσης, οι αναιρεσείοντες, επικαλούμενοι αναιρετική πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, προσάπτουν την αιτίαση, ότι το Εφετείο, με ανεπαρκείς αιτιολογίες και αυθαίρετα, σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, κατέληξε στο συμπέρασμα, ύστερα από εκτίμηση αποδείξεων, ότι "και με βάση τους κανόνες της λογικής και της κοινής πείρας το σύνολο των πωληθέντων βιβλίων ανέρχεται σε 250.000 αντίτυπα" και ότι "η πρώτη εναγομένη διέθεσε τα εν λόγω βιβλία χονδρικώς, έναντι αμοιβής 2.000 δραχμών το καθένα και συνεπώς το συνολικώς επιτευχθέν τίμημα ανήλθε σε 500.000.000 δραχμές", χωρίς να εξηγεί στην απόφασή του για το πώς κατέληξε στο συμπέρασμά του αυτό. Ο προκείμενος λόγος αναίρεσης είναι

προεχόντως अपαράδεκτος, διότι με αυτόν πλήσσει η αιτιολόγηση του πιο πάνω αποδεικτικού πορίσματος του δικαστηρίου, το οποίο, όμως, όπως προέκυψε από την αναίρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων, εκτίθεται σαφώς και χωρίς οποιονδήποτε ενδοιασμό. Με τον τρίτο λόγο αναίρεσεως, από τους αριθμούς 1 και 19 αντίστοιχα του άρθρου 559 ΚΠολΔ, οι αναίρεσειόντες προβάλλουν την αιτίαση, ότι το Εφετείο, με το να δεχτεί ότι "με βάση το χρόνο απασχόλησης της ενάγουσας για τη συγγραφή των βιβλίων, η οποία εργαζόταν μετά το πέρας της εργασίας της στο φροντιστήριο, κατά τις νυχτερινές ώρες και τις ημέρες αργιών και την πνευματική της συνεισφορά, η αμοιβή την οποία, ως συγγραφέας, δικαιούται και η οποία είναι συνηθισμένη στις εκδοτικές συναλλαγές, ανέρχεται σε 50.000.000 δραχμές" και ότι "σε κάθε περίπτωση η αμοιβή αυτή ενόψει των ανωτέρω κριτηρίων είναι εύλογη", προσδιορίζοντας έτσι το ίδιο κατά το άρθρο 371 ΑΚ την αμοιβή της αναίρεσίβλητης, παραβίασε ευθέως τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 200, 288 και 371 ΑΚ, διότι κανένα από τα κριτήρια, που θέτουν τα άρθρα 200 και 288 ΑΚ, προκειμένου ο προσδιορισμός της παροχής να γίνει κατά το άρθρο 371 ΑΚ από το δικαστήριο με δίκαιη κρίση, δεν συνεκτίμησε για τη διαμόρφωση του ύψους της συγγραφικής αμοιβής της αναίρεσίβλητης, σε κάθε δε περίπτωση διέλαβε ανεπαρκείς αιτιολογίες για το ζήτημα αυτό που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, δηλαδή για τον τρόπο με τον οποίο υπολογίστηκε η αμοιβή της αναίρεσίβλητης ως συγγραφέα των επίμαχων βιβλίων, παραβιάζοντας έτσι εκ πλαγίου τις προαναφερόμενες διατάξεις, διότι στην απόφαση δεν διαλαμβάνονται επαρκή κριτήρια, βάσει των οποίων έγινε ο προσδιορισμός της αμοιβής. Ο προκείμενος λόγος, αναφερόμενος, όπως εκτιμάται, σε παραβίαση του άρθρου 371 ΑΚ με βάση τα όσα πραγματικά περιστατικά έκρινε το Εφετείο ως αποδεχθέντα, εν όψει και του ότι, κατά τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, το Εφετείο, μη δεσμευόμενο στην κρίση του, κατά την εφαρμογή των άρθρων 200 και 288 ΑΚ, από τους ισχυρισμούς των διαδίκων, και παραθέτοντας στην απόφασή του τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει η συγκεκριμένη εφαρμογή των κανόνων αυτών, δεν ήταν ανάγκη να αναλύσει και εξειδικεύσει τις αρχές της καλής πίστης και τα συναλλακτικά ήθη, ενώ και το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε είναι σύμφωνο με τις αρχές αυτές και τα συναλλακτικά ήθη, στρέφεται κατά της αναίρετικώς ανέλεγκτης κατά τούτο και με σαφείς, πλήρεις και μη αντιφατικές αιτιολογίες διατυπωμένης πιο πάνω κρίσεως τού δικαστηρίου της ουσίας και επομένως είναι απάράδεκτος.

III. Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 11 περ. γ' του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 335 και 338 έως και 340 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να σχηματίσει την κρίση του για τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων, που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη του όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, χωρίς να επιβάλλεται να γίνεται ειδική αναφορά και χωριστή αξιολόγηση του καθενός απ' αυτά, αρκεί να καθίσταται αδιατάκτως βέβαιο από όλο το περιεχόμενο της απόφασης, ότι συνεκτιμήθηκαν όλα τα αποδεικτικά μέσα που με επίκληση προσκομίστηκαν νόμιμα από τους διαδίκους. Εξάλλου, στα αποδεικτικά μέσα που ορίζονται στο άρθρο 339 ΚΠολΔ, περιλαμβάνονται και τα δικαστικά τεκμήρια, δηλαδή τα συμπεράσματα, που μπορεί να βγάλει το δικαστήριο με βάση αποδεδειγμένα πραγματικά γεγονότα για άλλα γεγονότα (άρθρο 336 παρ. 3 ΚΠολΔ). Όπως δε προκύπτει από τα άρθρα αυτά (339, 336 παρ. 3), σε συνδυασμό με το άρθρο 395 ΚΠολΔ, το δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη του, προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, ένορκες βεβαιώσεις μαρτύρων, οι οποίες λήφθηκαν στα πλαίσια προηγηθείσας δίκης ασφαλιστικών μέτρων και οι οποίες δεν αποτελούν ίδιο αποδεικτικό μέσο, διάφορο των εγγράφων και γιαυτό δεν είναι απαραίτητο να μνημονεύονται ειδικώς στην απόφαση. Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, οι αναίρεσειόντες προσάπτουν στην προσβαλλόμενη απόφαση την αιτίαση, ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη του τις αναφερόμενες στον λόγο αυτόν ένορκες βεβαιώσεις τρίτων, τις οποίες οι ίδιοι (οι αναίρεσειόντες) είχαν προσκομίσει και ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, κατά την εκδίκαση σχετικής με την παρούσα δίκη αίτησης ασφαλιστικών μέτρων της αναίρεσίβλητης κατ' αυτών, προκειμένου τούτο (το Εφετείο) να τις εκτιμήσει ως έγγραφα για τη συναγωγή δικαστικών

τεκμηρίων, από τις οποίες, όπως διατείνονται, αποδεικνύονταν "ότι ιθύνων νους στη συγγραφή και έκδοση των βιβλίων ήταν η τρίτη από αυτούς ". Όμως το Εφετείο βεβαιώνει στην προσβαλλόμενη απόφασή του, ότι στο αποδεικτικό του πόρισμα, ότι η αναιρεσίβλητη είναι πνευματική δημιουργός των αναφερόμενων στην απόφαση 13 βιβλίων, κατέληξε, αφού έλαβε υπόψη του, μεταξύ των άλλων, "και τα νομίμως επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα". Από τη βεβαίωση αυτή του Εφετείου, αλλά και από όλο το περιεχόμενο της απόφασης καθίσταται αδιαστάκτως βέβαιο, ότι το εν λόγω Δικαστήριο έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε, ως έγγραφα, και τις παραπάνω ένορκες βεβαιώσεις, για τη συναγωγή από αυτές δικαστικών τεκμηρίων και επομένως ο από το άρθρο 559 αριθ. 11 περ. γ' ΚΠολΔ λόγος αυτός αναίρεσης είναι αβάσιμος.

IV. Ο από το άρθρο 559 αριθ. 20 ΚΠολΔ λόγος αναίρεσης, για παραμόρφωση του περιεχομένου εγγράφου, συνίσταται στο διαγνωστικό λάθος της αποδόσεως από το δικαστήριο σε αποδεικτικό, με την έννοια των άρθρων 339 και 432 ΚΠολΔ, έγγραφο, περιεχομένου καταδήλως διαφορετικού από το αληθινό, εξαιτίας του οποίου καταλήγει σε πόρισμα επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα. Πρέπει δε την παραπάνω επιζήμια για τον αναιρεσείοντα κρίση του να σχημάτισε αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο από το έγγραφο που φέρεται ως παραμορφωμένο, προϋπόθεση η οποία δεν συντρέχει όταν τούτο εκτιμήθηκε μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαρθεί η σημασία του σε σχέση με το πόρισμα, για την αλήθεια ή την αναλήθεια του γεγονότος που αποδείχτηκε, γιατί στην περίπτωση αυτή δεν είναι δυνατή η εξακρίβωση της ιδιαίτερης αποδεικτικής σημασίας του. Στην προκείμενη περίπτωση, οι αναιρεσείοντες, με τον πέμπτο λόγο αναίρεσης, από το άρθρο 559 αριθ. 20 ΚΠολΔ, προσάπτουν στην προσβαλλόμενη απόφαση την αιτίαση, ότι το Εφετείο, με το να δεχτεί ότι η αναιρεσίβλητη ήταν η πνευματική δημιουργός των επίδικων έργων και ότι το αποδεικτικό αυτό πόρισμα ενισχύεται, μεταξύ άλλων "από το χωρίς ημερομηνία ιδιόχειρο πρόχειρο σημείωμα του δεύτερου εναγομένου", με το οποίο αυτός "προτείνει στην ενάγουσα αμοιβή 90 δραχμών για καθένα των 40.000 πρώτων αντιτύπων, η οποία αποκλιμακούμενη καταλήγει σε 10 δραχμές για κάθε αντίτυπο πέραν των 100.000 δραχμών", υπέπεσε σε αναγνωστικό σφάλμα του περιεχομένου του πιο πάνω εγγράφου, το οποίο έχει ως εξής: "μέχρι 40.000, 90 δρχ., 40.000 - 50.000, 80 δρχ..... 90.000 - 100.000, 30 δρχ., 100.000, 20 δρχ.", χωρίς το εν λόγω έγγραφο να απευθύνεται στην ενάγουσα και χωρίς σ' αυτό να αναφέρεται η λέξη "αντίτυπα", ούτε ότι πρόκειται για πρόταση προς την ενάγουσα. Όμως το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, μόρφωσε την πιο πάνω κρίση του, από πλείστα άλλα αποδεικτικά μέσα, όπως καταθέσεις μαρτύρων και έγγραφα, που ρητώς και αναλυτικώς μνημονεύει και αξιολογεί και όχι αποκλειστικώς ή κατά κύριο λόγο από το πιο πάνω "ιδιόχειρο πρόχειρο σημείωμα". Επομένως, ο λόγος αυτός αναίρεσης είναι απαράδεκτος.

V. Κατ' ακολουθίαν τούτων, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης και να καταδικαστούν οι αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 6 Δεκεμβρίου 2004 αίτηση των α) ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία ".... Ο.Ε.", β) και γ) , για αναίρεση των αποφάσεων 7291/2004 (οριστικής) και 8138/2000 (μη οριστικής) του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων εκατόν εβδομήντα (1.170) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 20 Νοεμβρίου 2006. Και Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 18 Δεκεμβρίου 2006.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ